

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 66/2026**

Na de schorsing ervan, vernietigt het Hof de bepalingen waarbij de mogelijkheid wordt afgeschaft om in bijzondere omstandigheden aan asielzoekers opvang in financiële vorm te verlenen

Asielzoekers hebben in beginsel recht op opvang, dat in het algemeen bestaat in materiële hulp in een opvangstructuur. Die opvang wordt bij twee wetten van 14 juli 2025 hervormd. Ten eerste kan Fedasil voortaan materiële hulp weigeren aan een persoon die asiel aanvraagt in België terwijl hij reeds asiel in een andere EU-lidstaat geniet. Ten tweede wordt de mogelijkheid dat de opvang, in bijzondere omstandigheden, de vorm aanneemt van financiële hulp, afgeschaft. Op verzoek van meerdere asielzoekers, heeft het Hof die beide maatregelen geschorst bij zijn arrest nr. 23/2026 van 26 februari 2026. Bij het arrest van vandaag doet het Hof uitspraak over de beroepen tot vernietiging, enkel wat de tweede maatregel betreft. Met betrekking tot de eerste maatregel moet het Hof immers wachten op het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de prejudiciële vraag die het daarover bij zijn arrest nr. 23/2026 heeft gesteld.

Het Hof is van oordeel dat de afschaffing van de mogelijkheid van opvang in de vorm van financiële hulp strijdig is met het EU-recht en met een aantal grondrechten. Bijgevolg vernietigt het Hof die maatregel.

1. Context van de zaak

Asielzoekers hebben in beginsel recht op opvang, dat in het algemeen de vorm aanneemt van materiële hulp in een opvangstructuur (huisvesting, voedsel, etc.) of, tot nu toe, van financiële hulp in bijzondere omstandigheden. Twee wetten van 14 juli 2025 wijzigen die regels op twee punten.

Ten eerste wordt voortaan bepaald dat Fedasil, wanneer een persoon asiel aanvraagt in België, terwijl hij reeds asiel in een andere EU-lidstaat geniet, het recht op materiële hulp kan beperken of intrekken.

Ten tweede schaft de wet de mogelijkheid af voor Fedasil om in bijzondere omstandigheden geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen of om die op te heffen, waardoor een asielzoeker de opvang in financiële vorm kon verkrijgen.

Het Hof, waarbij beroepen zijn ingesteld door meerdere asielzoekers, heeft die beide maatregelen geschorst bij zijn arrest [nr. 23/2026](#) van 26 februari 2026. Bij het arrest van vandaag doet het Hof uitspraak over de beroepen tot vernietiging tegen de tweede maatregel. Wat de eerste maatregel betreft, zal het Hof zich pas over de beroepen tot vernietiging kunnen

uitspreken nadat het Hof van Justitie van de Europese Unie de prejudiciële vraag heeft beantwoord die is gesteld bij het arrest nr. 23/2026.

2. Onderzoek door het Hof

Volgens de verzoekende partijen leiden de bepalingen waarbij de mogelijkheid wordt afgeschaft om in bijzondere omstandigheden opvang in financiële vorm te verlenen, tot een onverantwoorde aanzienlijke achteruitgang in de waarborg van het recht op een menswaardig leven (artikel 23 van de Grondwet). Volgens de verzoekende partijen schenden die bepalingen eveneens de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met verschillende Europese normen. Tot slot betogen zij dat die bepalingen een schending inhouden van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Het Hof merkt op dat de richtlijn 2013/33/EU¹ aan de lidstaten een beoordelingsvrijheid laat om te bepalen in welke vorm en op welk niveau zij opvang aanbieden aan asielzoekers. Indien de wetgever meent dat het een toestroom van asielzoekers kan ontmoedigen, kan hij dan ook beslissen dat aan elke asielzoeker materiële hulp wordt aangeboden in een opvangcentrum. Wanneer echter geen plaats in een opvangcentrum wordt toegewezen wegens verzadiging van het netwerk en elke andere vorm van materiële hulp onbeschikbaar is, dan wel geen plaats in een opvangcentrum is aangepast aan de bijzondere situatie van de betrokkene, brengt de onmogelijkheid om over te stappen naar financiële hulp evenwel een risico met zich mee dat op substantiële wijze afbreuk wordt gedaan aan het recht op menselijke waardigheid. Volgens het Hof vormen de bestreden bepalingen dan ook een gekwalificeerde schending van het recht van de Europese Unie.

Wanneer geen enkele passende hulp kan worden verstrekt in een opvangcentrum, leiden de bestreden bepalingen volgens het Hof bovendien tot een aanzienlijke en onverantwoorde achteruitgang in het beschermingsniveau van het recht op menselijke waardigheid, het recht op maatschappelijke hulp en het recht op een behoorlijke huisvesting. De bestreden bepalingen schenden dus artikel 23 van de Grondwet.

Tot slot oordeelt het Hof dat de bestreden bepalingen onverenigbaar zijn met artikel 22 van de Grondwet, in zoverre zij beletten dat hulp in financiële vorm wordt verleend in de bijzondere gevallen waarin dat onontbeerlijk is om het recht op het privé- en gezinsleven van de asielzoekers te waarborgen.

3. Besluit

Het Hof vernietigt de bepalingen waarbij de mogelijkheid wordt afgeschaft om in bijzondere omstandigheden aan asielzoekers opvang in de vorm van financiële hulp te verlenen.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

---

¹ Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) ».

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21 | [Thomas Leys](#) | 02/500.12.60

Volg het Hof via [LinkedIn](#)